

رای هیات عمومی

به صراحت ماده ۱۳ قانون حمایت از آزادگان مصوب ۱۳۶۸ هـ.مدت اسارت برای عموم آزادگان اعم از اینکه قبل از اسارت در دستگاهها شاغل بوده و یا بعد از اسارت شاغل شوند با تمایل آنان به ازاء هر یک سال اسارت دو سال به عنوان سابقه خدمت رسمی و مرتبط تلقی می‌گردد و از هر لحاظ مسورد محاسبه قرار خواهد گرفت... نظریه اینکه حکم مقنن متضمن ضرورت احتساب کلیه مدت اسارت آزادگان به شرح مقرر در ماده فوق‌الذکر است؛ اطلاق ماده ۴ مصوبه شماره ۱۰۶۱ مورخ ۱۳۷۶/۴/۱ هیأت مدیره شرکت ملی نفت ایران در خصوص عدم احتساب باقیمانده سابقه خدمت کارمندانی که بابت سابقه قبلی از دو ترفیع و یا دو معادل ریالی برخوردار شده‌اند به منظور اعطاء ترفیع - ترفیعات بعدی از تاریخ ۱۳۷۶/۴/۱ به جهت اینکه مفهوم تسری آن به آزادگان شاغل مشمول مقررات استخدامی مربوط و نتیجتاً موجب محدودیت در احتساب کلیه مدت اسارت آنان می‌باشد؛ مغایر ماده ۱۳ قانون فوق‌الذکر تشخیص داده می‌شود و به استناد قسمت دوم ماده ۲۵ قانون دیوان عدالت اداری ابطال می‌گردد.

رئیس هیات عمومی دیوان عدالت اداری - دری نجف آبادی

شماره هـ/۸۰/۴۶ تاریخ: ۱۳۸۱/۹/۱۰ شماره دادنامه: ۳۲۷ کلاس پرونده: ۴۶-۸۰-۱۳۸۱/۹/۲۴ مرجع رسیدگی: هیات عمومی دیوان عدالت اداری. شاکی: مدیر کل قوانین و امور حقوقی نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران. موضوع شکایت و خواسته: ابطال مصوبه شماره ۱۴/۴۵۵ مورخ ۱۳۷۸/۱۲/۱۷ شورایی اداری راجع به اصلاح آیین نامه اصلاحی ثبت تشکیلات و مؤسسات غیر تجاری مصوب ۱۳۳۷.

مقدمه: شاکی طی شکایتنامه تقدیمی اعلام داشته است، ۱- به منظور ثبت تشکیلات و مؤسسات غیر تجاری مذکور در ماده ۵۸۴ قانون تجارت، آیین نامه اصلاحی ثبت تشکیلات و مؤسسات غیر تجاری در سال ۱۳۳۷، به حکم ماده یاد شده به ویژه ماده ۵۸۵ قانون تجارت توسط وزارت دادگستری وضع گردیده است. ۲- بند هـ از ماده ۶ آیین نامه در مقام تعیین مدارک و شرایط لازم جهت تأسیس و ثبت تشکیلات و مؤسسات موصوف مقرر می‌دارد... یک نسخه اجازه نامه حاصل از شهرداری در صورتی که موضوع ثبت طبق مدلول ردیف الف از ماده ۲ آیین نامه باشد و بند الف از ماده ۲ نیز مقرر می‌دارد، مؤسساتی که مقصود از تشکیل آن جلب منافع و تقسیم آن بین اعضاء نباشد... ۳- بر حسب نص صریح قانونی و اختیارات حاصله به منظور ثبت و به عبارتی تشکیل مؤسسات مذکور در بند الف ماده ۲ آیین نامه مورد بحث، بند هـ ماده ۶ اجازه نامه شهرداری را لازم و ضروری دانسته است. لیکن وزارت کشور با همکاری سازمان امور اداری، در هشتاد و ششمین جلسه شورایی اداری طی مصوبه شماره ۱۴/۴۵۵ مورخ ۱۳۷۸/۱۲/۱۷ مبادرت به اصلاح آیین نامه یاد شده نموده و وظایف و اختیارات پیش‌بینی شده این نیرو در بند هـ از ماده ۶ آیین نامه اصلاحی ثبت تشکیلات و مؤسسات غیر تجاری مصوب ۱۳۳۷ را از این نیرو سلب و طی بند ۳ مصوبه صدرالاشاره تأیید صلاحیت عمومی متقاضیان تأسیس موضوع بند هـ ماده ۶ را بعهده استانداردها قرار داده است که این امر از یک سو مغایر قوانین و مقررات حاکم بر ناجا که در واقع تعیین کننده وظایف ذاتی این نیرو است می‌باشد. از لحاظ مغایرت مصوبه مورد بحث با اصل قانون (ماده ۵۸۵ قانون تجارت) اولاً ماده ۵۸۵ قانون تجارت که به عنوان مبنای قانونی وضع آیین نامه مورد بحث مرجع وضع آیین نامه اصلاحی ثبت تشکیلات و مؤسسات غیر تجاری را وزارت دادگستری (عدلیه سابق) تعیین نموده است و در این راستا وزارت عدلیه نیز در سال ۱۳۳۷ مبادرت به اصلاح و وضع آن نموده است نتیجه این نص قانونی آن است که الف - از آنجائی که قانون مرجع تصویب و وضع آیین نامه را تعیین نموده است نمی‌توان برخلاف قانون وضع آیین نامه را به مرجع دیگری احاله نمود، مگر با اصلاح قانون و رد اینچنان نیز منظور از اصلاح قانون، اصلاح ماده ۵۸۵ قانون تجارت می‌باشد و همچنان قانون یاد شده معتبر و مرجع وضع آیین نامه نیز وزارت عدلیه یا دادگستری فعلی می‌باشد. ب- نظر به اینکه اصلاح مقررات مذکور در آیین نامه نیز در حکم وضع همان مقررات و اعلام اراده جدید مقنن در مسود خاص می‌باشد به ناچار مرجع ذیصلاح آن همان مرجعی خواهد بود که ابتدائاً اختیار وضع یا تصویب مقررات اصلی را دارد و سایر مراجع اصولاً نمی‌توانند در این امر دخالتی نمایند. بدین ترتیب شورایی اداری مجاز به وضع مصوبه ای مغایر آیین نامه ای که با تشریفات قانونی لازم وضع گردیده نخواهند بود. قانون حاکم بر شورای عالی اداری در زمان وضع مصوبه مورد شکایت قانون برنامه دوم توسعه اقتصادی اجتماعی مصوب ۱۳۳۷ بوده است. به موجب بند (ب) از تبصره ۳۱ قانون مذکور اقدام شورای عالی اداری مبنی بر وضع مصوبه ای که در مقام اصلاح آیین نامه قانونی برآمده در قالب هیچ یک از وظایف احصاء شده در بند (ب) تبصره اشاره شده قرار نمی‌گیرد، زیرا چنین امری نه از موارد اصلاح ساختاری است و نه از موارد واگذاری وظایف امور دستگاههای اجرائی به بخش غیردولتی و نه اینکه از موارد تجدیدنظر در وظایف و ساختار

وزارتخانه‌ها به منظور حذف وظایف موازی مشابه و تکراری، چرا که ناجا به موجب قانون مبادرت به صدور مجوز و تعیین صلاحیت متقاضیان ثبت تشکیلات و مؤسسات غیر تجاری می‌نموده و هیچ دستگاه و نهاد دولتی دیگری برای چنین امری در موازات نیروی انتظامی قرار نداشته تا شورایی اداری اختیار داشته باشد نسبت به حذف وظیفه این نیرو اقدام نماید که به همین دلیل مصوبه شورای مذکور فاقد وجهت قانونی و توجیه حقوقی می‌باشد. مدیر کل دفتر حقوقی سازمان مدیریت و برنامه ریزی در پاسخ به شکایت مذکور طی نامه شماره ۲۱۶۴۲۵۵ مورخ ۱۳۸۱/۴/۱۵ اعلام داشته اند، ۱- با توجه به اختیارات مصرح در بند (ب) تبصره ۳۱ قانون برنامه دوم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران مبنی بر اختیار شورای عالی اداری در اصلاح و تصویب روشهای اساسی و فراگیر اختصاصی، مشترک و عمومی مورد عمل در دستگاههای اجرائی کشور، از آنجا که روش صدور مجوز برای تشکیل های یاد شده از مصادیق روشهای مشترک بین دستگاهی می‌باشد، لذا شورای عالی اداری بر اساس مصوبه مورد شکایت مجاز به اصلاح روش بوده است. ۲- وظایف و مسئولیتهائی که در قوانین مربوط برای نیروی انتظامی پیش بینی شده به قوت خود باقی است و مصوبه شورای عالی اداری در مسئولیتهای مذکور خللی وارد نمی‌سازد. هیات عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ فوق به ریاست حجت‌الاسلام والمسلمین دری نجف آبادی و با حضور رؤسای شعب بدوی و رؤسا و مستشاران شعب تجدیدنظر تشکیل و پس از بحث و بررسی و انجام مشاوره با اکثریت آراء بشرح آتی مبادرت به صدور رای می‌نماید.

رای هیات عمومی

به صراحت ماده ۵۸۵ قانون تجارت تصویب آیین نامه مربوط به تعیین شرایط مؤسسات و تشکیلات غیر تجاری مقرر در ماده ۵۸۴ آن قانون به وزارت دادگستری محول شده است و بر اساس مجوز قانونی فوق‌الذکر آیین نامه ثبت تشکیلات و مؤسسات غیر تجاری به تصویب آن وزارتخانه رسیده و شرایط برای ثبت مؤسسات و تشکیلات مزبور و مدارک لازم و مجوزهای صادره از مراجع ذیصلاح در این خصوص تعیین گردیده است. بنا به جهات فوق‌الذکر و اینکه صلاحیت تصویب نظامنامه مذکور و تغییرات و اصلاحات آن به حکم قانون به وزارت دادگستری تفویض شده است و وظایف قانونی شورای عالی اداری متضمن وضع قاعده امره در این باب نمی‌باشد، مصوبه شورای مزبور تحت عنوان طرح نحوه صدور مجوز تأسیس تشکیلات غیردولتی خارج از حدود اختیارات قانونی آن شورا تشخیص داده می‌شود و مستنداً به قسمت دوم ماده ۲۵ قانون دیوان عدالت اداری ابطال می‌گردد.

رئیس هیات عمومی دیوان عدالت اداری - دری نجف آبادی

شماره ۹/۱۱۱۸۸ مورخ: ۱۳۸۱/۱۰/۲۳ استاندار محترم و رئیس شورای شهرسازی و معماری استان لرستان مصوبه شورای عالی شهرسازی و معماری ایران در خصوص طرح جامع شهر پلدختر

در اجرای بند (۵) ماده (۴) قانون تأسیس شورای عالی شهرسازی و معماری ایران و ماده (۴۲) آیین‌نامه نحوه بررسی و تصویب طرحهای توسعه و عمران محلی، ناحیه‌ای، منطقه‌ای و ملی و مقررات شهرسازی و معماری کشور مصوب ۱۳۷۸/۱۰/۱۲ هیات محترم وزیران به استحضار می‌رساند؛ شورای عالی شهرسازی و معماری ایران در جلسه مورخ ۱۳۸۱/۹/۲۵؛ طرح جامع شهر پلدختر را که در اجرای بند (۲) از ماده (۲) قانون تغییر نام وزارت آبادانی و مسکن به مسکن و شهرسازی و تعیین وظایف آن، توسط این وزارتخانه تهیه و در تاریخ ۱۳۷۸/۶/۲۸ در شورای شهرسازی آن استان به تصویب رسیده بود را پیرو مباحث جلسه مورخ ۱۳۸۰/۸/۱۴ شورایی عالی و جلسه مورخ ۱۳۸۱/۸/۵ کمیته فنی شورایی عالی مورد بررسی نهایی قرارداد و ضمن تأیید پیشنهادات کمیته فنی (تصویر صورتجلسه پیوست) طرح را مورد تصویب نهایی قرار داد.

ضروری می‌دانند از مشارکت موثر و ثمر بخش شورای شهرسازی و معماری آن استان به ریاست جنابعالی در فرایند بررسی و تصویب طرح مذکور قدردانی نموده و امید است با اجرای دقیق طرح لازم‌الاجرای یاد شده توسط شهرداری و سایر دستگاههای ذی‌ربط در توسعه و عمران شهر، زمینه توسعه کالبدی موزون شهر و توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی آن و مالا آسایش و رفاه و سلامت محیط زیست شهروندان محترم شهر پلدختر بیش از پیش فراهم گردد.

این طرح بر اساس جمعیت پیش‌بینی شده برای شهر تا پایان دوره طرح (۱۳۸۸) معادل ۲۵۰۰ نفر در محدوده‌ای به وسعت ۲۱۸ هکتار شامل کاربریهای مورد نیاز ساکنان شهر (پاسراکم ناخالص پیشنهادی ۱۱۵ نفر در هکتار و تراکم مسکونی خالص پیشنهادی ۲۳۳ نفر در هکتار) تهیه شده است.

خواهشمند است دستور فرمایید مراتب به طریق مقتضی به اطلاع شورای شهر و شهردار محترم مربوط و سایر مراجع ذی‌ربط رسانیده شود.

استاد و مدارک طرح متعاقباً جهت اجراء ابلاغ خواهد شد.

معاون شهرسازی و معماری و دبیر شورای عالی شهرسازی - پیروز حناچی